Ч. 41. Пятниця 21 лютого (6 марта) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеньем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Відповідь п. Селя на інтерпеляцию в справі македоньскій. — Росийщене Фінляндиї.)

Вчерашне засіданє палати послів розпочало ся відчитанєм інтерпеляций, між иншими посла Дашиньского до пана Міністра краєвої оборони. Відтак відповідали на інтерпеляциї пан Президент кабінету др. Кербер і Міністер краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймб. Пан Президент кабінету дав відповідь такого змісту: Пп. Брайтер і тов. внесли до мене вчера інтерпеляцию, котрої предметом єсть заява міністра війни в справі поведеня команданта 10-го корпуса ґен. Ґальґочого, супротив піднесених против него в тій палаті так тяжких закидів. Поминаючи причини, якими панове інтерпелянти хотіли би оправдати спосіб, в який на жаль надто часто в тій палаті критикують ся особи, хочу лише заявити, що дотеперішне мовчанє ґен. Ґальґочого супротив тих закидів відповідає цілковито єго становишу і нема держави в Европі, в котрій можливе було би инше поведенє войскового в подібнім случаю. Не можна дивувати ся, коли командант корпуса також супротив заяви п. Пернерсторфера, що прийме поєдинок, стоїть на тім самім становищи і коли міністер війни, котрому вільно в спосіб, який видасть ся єму відповідний, зложити заяву о своїм підвластнім, на то годить ся. Говорити о „недостачі розваги“ у міністра війни, за те, що він вступає ся за своїм підвластним, уважає п. Президент міністрів цілком невідповідним і відпирає той висказ з цілою рішучостию. Що-до питань заключених в згаданій інтерпеляциї каже п. Президент міністрів, що на друге питанє відповість п. Міністер оборони краєвої і дасть основні поясненя на всї против ґен. Ґальґочого піднесені закиди. По п. Президенті забрав слово п. Міністер кр. оборони ґр. Вельзерсгаймб і збивав поодиноко всї закиди піднесені против войскових властий 10-го корпуса в промовах послів Ельдерша і Роттера. — По відповідях пп. Міністрів приступила палата з черги до нарад над наглячим внесенєм п. Райхштедтера в справі подій в Моравскій Остраві в часі торжества „Соколів“. По переведеню дискусиї, відкинено наглість внесеня і президент палати замкнув засіданє. Слідуюче відбуває ся нині.

На передвчерашнім засіданю угорского сойму відповідав президент кабінету п. Сель на інтерпеляцию посла Чавольского в справі подорожи росийского міністра ґр. Лямсдорфа. Зазначив, що політика Австро-Угорщини на Всході стремить до того, аби удержати на Балкані відносини сотворені міжнародним договором, щоби балканьскі держави могли розвивати ся, та аби задержати ненарушимість границь Туреччини. Подорож ґр. Лямсдорфа до Відня мала на цїли порозумінє з Австро-Угорщиною в справі реформ, які треба перевести в Туреччині. Подорож же до Білгорода і Софії стреміла до того, аби ясно представити тим державам, що мусять дати запоруку удержаня мира на Балкані. В австрийско росийскім умові з р. 1877 нема доси ніякої зміни. Коли би котра з балканьских держав мимо осторогги дала пірвати ся до війни, то ніхто не виключаючи Росиї не буде спиняти Туреччину, аби она зробила силою лад на Балкані. Що до замітки, що мимо всего може прийти в Македониї до ворохобні, заявив бесідник, що така можливість не виключена, однако на всякий спосіб Австро-Угорщина і Росия роблять всьо, аби лиш удержати там мир. Палата приймила ту відповідь до відомости.

Всї урядуючі ще члени судового фінляндского трибуналу в Або внесли поданє о димісию, з виїмком одного, прихильника правительства і судового реґістратора. З 16 надзвичайних членів трибуналу 15 внесло просьбу о увільненє їх від того обовязку Причиною резиґнациї була слідуюча справа:

26)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З англійского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

Тікаль зняв руки і приказав всім мовчати.

— Не хочете того зробити — сказав він — і справді була би ганьба, як би ви инакше були відповіли. Отже що зробите? Передовсім скажіть, кого вибираєте собі володітелем, чи мого вуйка, котрому в голові перевернуло ся і котрий вам всім погибель зробить, чи мене, котрий присяг, що буде шанувати ваші старі закони.

— Вас вибираємо, Тікаля! Тікаля! — понеслось у відповіди.

— Дякую вам, — сказав він на то. — Але що має відтак стати ся зі старим чоловіком і з тими чужинцями, що він їх привів, щоби они все тут вивідали ся і нас ограбили?

— Убийте їх перед вівтарем! — крикнули они і добули мечі.

Тікаль надумав ся хвильку, відтак крикнув, показуючи на нас: Беріть отсих людий!

При сих словах кинуло ся на нас може яких сто благородних, котрі очевидно вже наперед були поучені, що мають робити. Коли дійшли до вільного місця перед нами, побачив я, як сеньор сягнув за пояс, і я відозвав ся до него:

— Бій ся бога! Не бери ся до бійки, бо скоро лиш одного з них поцілиш, то певно доти й нашого житя!

— Чи сяк, чи так а житя нам не буде — але як хочеш — відповів він.

Аж ось они й приступили до нас, а всї благородні, що прийшли були з Цібальбаєм, розступили ся їм і лишили нас самих з Маєю.

— Труси! — крикнув Цібальбай, обернувшись. Відтак вхопив свою мачету і одним замахом повалив першого, що кинув ся на нас — якогось чоловіка знатного роду. В одній хвили вирвали єму оружиє з рук та поволікли сеньора і мене перед вівтар, а за нами Цібальбая і Маю.

— Що зробити нам з тими людьми? — відозвав ся Тікаль знову.

А благородні знову відповіли: Убийте їх.

Они звалили нас на землю і кількох прискочило до нас з добутими мечами та були би нам певно борзо смерть зробили, як би Мая не була виступила та поклавши руку на сеньора, не крикнула пронизуючим голосом: Стійте!

— Послухайте мене, народе серця — промовила она. — Чи хочете коло вашого сьвятого вівтаря допустити ся убийства і осквернити єго невинною кровію? Говорите про нарушені закони. А преці в місті єсть закон, що не можна нікого засудити, хиба аж по переслуханю перед кациком і радою? А чи тих людий хто переслухав? Ви кажете, що мій тато, ваш володітель, скинений з престола. Коли так, то не Тікаль панує, але я, єго спадкоємниця, пану на єго місци, а я ще не видала вироку.

При сих словах понеслось якесь муркотанє сумніву і потакуваня, але Тікаль відозвав ся:

— Госпоже, закон, про котрий ти згадала, догідний для тебе, для твого батька і для кождого горожанина серця, але не для отсих мужів, бо они чужинці, зайди і шпигуни, котрі не можуть сподівати ся ніякої охорони від наших законів, і длятого справедливо, щоби они згинули.

— То несправедливо, щоби они згинули — крикнула она пристрастно. — Ти, Тікалю, захопив незаконно в свої руки власть мого тата, а тепер хотів би ще так підлим убийством розпочати своє правлінє. А я тобі кажу, що тоті люди невинні. Коли хто винен, то мій батько і я, а коли хто має відпокутувати, то хиба лиш ми. А дальше — говорила она і очи їй аж сьвітили ся — коли вже тоті люди, котрим ми забезпечили свободу і житє, мусять гинути, то і я згину з ними, а чи я згину з ваших рук, чи з моєї власної, то прокляте моєї крови спаде на вас на вічні часи.

Коли она так говорила, вихопила ніж зпова свого пояса, виложеного дорогими каменями, і з блискучим вістрєм в руці станула перед ними, така красна і горда, що благородні відступили ся, а зпосеред народу відозвали ся сотки голосів:

— Слухайте, що каже госпожа Мая і будьте їй послушні. Она кацичка а ніхто инший.

Тоді Цібальбай, що закрив був очи, споглянув і сказав:

Против ґубернатора Кайґородова внесено жалобу, о котрій мала рішати сесия трибуналу. Полиция обсадила браму і не допустила сьвідків. Те саме повторило ся з нагоди иншої жалоби против ґубернатора. Комісар прийшов до салї нарад і заповів, що сьвідки не будуть допущені. Сю декларацию президент велів запротоколувати, а відтак ухвалено ґреміяльно зрезиґновати.

Новинки.

Львів дня 5-го марта 1903.

— Ювилей Папи в Римі. Дня 3 с. м. як в день 25. роковин своєї коронациї, відправив Сьв. Отець Папа Лев XIII торжественне богослуженє в церкві сьв. Петря. Богослуженє відбуло ся після церемоніялу, якого уживано перед р. 1870. Число осіб, присутних на богослуженю, обчисляють на 60.000. Вступ до церкви був лише за білетами. Площу перед базилікою окружило італїяньске войско, котре й удержувало порядок. О год. 11 15 прибув Папа в товаристві двора до каплиці della Pieta, де зібрали ся кардинали, архиепископи і епископи. Папа заняв місце на sedia gestatoria, відтак занесено его до середної нави церкви. Похід отвирав відділ шляхотскої ґвардиї, відтак ішли капеляни, що несли тияру, дальше пенітенцияриї церкви сьв.Петра, епископи, архиепископи, примаси і кардинали, вкінци в окруженю достойників двора і своєї родини Папа Лев XIII на новім престолї, котрий жертвували єму шамбеляни. Вхід Папи до середної нави церкви повитали срібні труби з льожі, а публика, зібрана в церкві, підносила оклики: „най живе Папа! най живе Лев XIII!" Папа удїлив зібраним благословеньства. По Службі Божій розпочав сам Папа Te Deum, а публика відсьпівала сей гимн враз з хором сьвященників. Рівночасно ударили дзвони в церкві св. Петра і у всїх церквах в Римі. Відтак сьв. Отець заняв знову місце на sedia gestatoria і удїлив ще раз зібраним благословеньства, почім повернув до свого мешканя, пращаний знов грімкими окликами. Торжество покінчило ся о год. чверть на 1 пополудни. Папа виглядав добре і теперішний стан его здоровля є вповнї вдоволяючий. — Вечером ілюміновано церковні вежі, монастирі і мешканя коло Ватикану, а у кардинала Рамполлї відбув ся обід для заграничних місий і дипльоматичного тїла.

— З Янова, городецкого повіта, пишуть нам: Дня 15-го лютого с. р. відбув ся в Янові коло Львова в честь 25-лїтною ювилею Папи Льва XIII. музикально-вокальний вечерок з відчитом і деклямациєю, з котрого чистий дохід призначений на будову іконостаса в тутешній парохіяльній церкві. Помимо значних перепон і великої метелиці снїжної вечерок удав ся знаменито. Обширна саля зелїзничого готелю заповнила ся як інтелїґенциєю так і міщанами і сусїдними селянами, а подальші, котрі про заспи снїгові не могли лично прибути, прислали на ту благородну цїль свої жертви. Длятого підписаний комітет вивязуючи ся з милого обовязку, складає сердечну подяку всїм Всч. Отцям і П. Т. Панам, котрі до піднесеня того торжества причинили ся. Насамперед дякуємо членам хору „Бояна" під управою п. Волошина, котрі номимо засп снїжних і діймаючого зимна фірами зі Львова прибули і своїм сьпівом публику одушевили. Впов. пп. Шмидам, котрі також не зважаючи на студінь і заверуху, з Яворова прибули і своєю грою на скрипках в супровідї фортепяна обхід звеличали. Також і п. Візї. котрий з своєю 12-лїтною донечкою прекрасною грою на цитрі, проґраму вечерка збогатив. Вкінци складаємо сердечну подяку всїм тим П. Т. панам і Вси. отцям, котрі не могучи про злу дорогу на вечерок прибути, свої щедрі жертви на богоугодну цїль прислали.

— З Бродів пишуть: Перші загальні збори „Руско-українськоï повітової бурси в Бродах" відбудуть ся дня 9-го н. ст с. м. (в понеділок) о год. 2-ій з полудня в льокали касинового товариства „Основа" з таким порядком предметів: 1. Звіт з дїяльности комітету основателїв „Р. У. повіт. бурси в Бродах"; 2. відчитанє статута бурси; 3. вибір виділу; 4. внесення членів. — Як найчисленнїйша участь інтелїґенциї і селян брідского повіта вельми пожадяна з огляду на перворядний інтерес самого-ж повіта так в просьвітнім як і в национальнім напрямі. — За комітет основателїв: Др. *В. Щурат. Ів. Герасимович.*

— Вибори до ради повітової в Мостисках розписала президия ц. к. Намістництва на днї: 23 цьвітня з сїльских громад, 27 цьвітня з міских громад і 29 цьвітня з більшої посілости.

— З товариства „Труд" у Львові (Ринок ч. 39). Впв. гостий і прихильників нашого товариства просимо, щоби зволили з своїми сьвяточними замовленями чи то в виготовленю суконь чи біля поспішити, аби робітні напі могли все і на час виготовити. — При сїй нагоді подаємо до відомости, що маємо на складі крім полотен, гафтів, вишивок, килимів і проч. також готові блюзки і гальки. При замовленю блюзок просимо подавати обєм шиї і обєм в грудях як також довгість рукава. — *Дирекция.*

— Обильне жерело, видаюче чисту ропу нафтову, витриснуло — як доносять до одного з тутешних дневників — на ґрунтах двірских в селї Ямельници.

— Убийство. З Берна моравского доносять: В громаді Обец найдено перед кількома днями тамошного мешканця Васітека, неживого в придорожнім рові. Як підозріну о убийство арештовано жінку убитого і еї сестру. Жінка убитого, переслухана в суді, зізнала, що коли еї муж прийшов пяний до дому, обвязала єму шию шнуром і задушила з обави, щоби еї не бив, як то звичайно робив, коли вертав пяний.

— Мехіканьский патріот. Міліонер мехіканьский Педро Альварадо, властитель множества гут, жертвував президентови Мехіка Діазови 50 міліонів долярів, в цїли впрівианя довгів заграничних державы Мехіко.

— Огнї. Дня 18 лютого с. р. згоріли в Голини, пов калуского, три хати а в поломіни погибло двоє дїтий Теофіля Глоґовского, 7-лїтна дівчина і 4-лїтний хлопець. — Дня 24 лютого вечером около 8 год. вибух огонь в Новошині, пов. долиньского, і при сильнім вітрі згоріло 10 будинків господарских. Шкода виносить 16.400 корон і була обезпечена на 7.760 корон. Причина огню доси не звістна. — В Деревлянах, каменецкого пов., згоріло оногди 8 господарств, вартости около 20.000 К. Огонь мав бути підложений. — В Кільчичах шля-

---

— Правду кажеш, доню. Коли нарід вирікає ся нас і ми не можемо навіть оборонити наших гостий, то лїпше, шоби ми з ними гинули.

По его словах настала глуха мовчанка а відтак понеслось знову якесь шептанє. Я подивив ся помежи кінці мечів, що наставились були на моє горло, і побачив, що Нагва стояла коло свого мужа і договорювала єму. Они стояли так близько коло мене, що мій і без того добрий слух, заострений страхом смерти, позволив менї дочути дещо з їх розмови.

— Она таки так зробить, як каже — шептала Нагва — а то значить для тебе погибель, бо як еї батька люди ненавидять, так люблять еї, і збунтують ся та схотять за ню пімстити ся.

— Та длячогож она задля якогось білого чоловіка мала би собі смерть робити? — спитав він.

Нагва здвигнула плечима і усьміхнула ся понуро, коли відповіла:

— Хтож то може сказати; він їх приятель, а то вже не одна женщина віддала житє за свого приятеля. Роби, як хочеш, але коли Мая згине, то менї здає ся, що ледви чи й ми діждемо до другого рана — та відвернувшись від него вернула назад на своє місце. Тікаль подивив ся на сеньора, що лежав побіч мене на земли, а коли я в его очах побачив ненависть, то аж дрожав з обави о наше житє, відвернув голову на бік і здав мою душу опіцї Всевишнього. Коли я молив ся, відозвав ся він до Маї:

— Госпоже, ти покликала ся в користь сих зайдів, твого батька і свою власну на закон і після закона будуть вас судити. Завтра виберуть судів і тут перед народом будуть они вас судити.

— Так не може бути, Тікалю — відповіла она — бо єсть лиш один суд, котрий нас четверо, що належимо до братсва серця, може судити, а то єсть рада серця, котра сходить ся на засїданє в найсьвятїйшім місци в день прибуваючої води, а то буде за всім днів від нинї. Чи не так, благородні панове?

— Коли ви всї належите до братства серця, то так — відповіли они.

— Нехай і так буде — сказав на то Тікаль; — але аж до того часу мушу вас держати замкнених в безпечнім місци. Будь же ласкава, госпоже, та іди за Маттаєм а ти мій пане Цібальбаю також. Варта, заведіть сих людий до вартівнї і стережіть їх там, аж я прийду!

Мая поклонила ся і звертаючись до присутних, промовила чистим, виразним голосом: Бувай здоров, мій народе! Коли ми вже більше не покажемо ся, то знайте, що Тікаль убив мого тата і мене, щоби заняти наше місце, а на вас здаю пімстити ся за нашу кров.

V.

Цібальбаєве прокляте.

Я рад був, що підніс ся з землї і почув в собі повну силу житя.

— Смерть була вже нам за плечима — відозвав ся сеньор голосом нїби трохи крізь плач нїби сьміхом, коли ми ішли за Цібальбаєм і Маєю до вартівнї.

— Та й она все ще далеко від нас — сказав я на то — але коли Тікаль схоче уперто стояти при своїм, то зискаємо бодай кілька днів часу.

— А то Маї за то подякувати — сказав він а тимчасом зайшли ми до вартівнї, малої хатини з тяжкими дверми, в котрій лиш мало що було.

Скоро лиш там опинили ся, замкнули двері за нами і ми остались самі. Цібальбай сів собі і дивив ся стовпом на стїну, а ми прочі слухали, як товпа на дворі кричала. Погляди людий очевидно розходили ся, бо чути було гнївливі голоси а серед них голосні крики.

— Ви нам поки що уратували житє і ми повинні вам бути за то вдячні — відозвав ся сеньор до Маї. — Але скажіть, що тепер буде?

— Не можу сказати — відповіла она. — Але в пірамідї єсть досить комнат і там будуть они нас держати замкнених аж до того дня, коли будуть нас судити. Не відважать ся пустити нас між людий з обави, що ми могли би викликати ворохобню.

Она ще й не скінчила говорити, як отворили ся двері і увійшов Тікаль а з ним Маттаі і другі вельможі, вороги Цібальбая.

— Чого хочете від нас? — спитав Цібальбай, прокинувшись із своєї задуми.

— Щоби ви пішли за нами — відповів Тікаль понуро. — Ви і тамті другі — а поклонившись низько Маї додав: Вибачте, госпоже, що я мушу уживати сили против вашого батька, але менї не оставало ся нічого иншого, коли хочу охоронити вас від мести народу.

— Мести народу нам не треба боятй ся, Тікалю, — відповіла она спокійно — а радше твоєї ненависти.

— А то було в твоїй силї, госпоже, недопустити до неї — шепнув він їй до уха.

— Може й в силї, але не у волї — відповіла она і затиснула сильно губи. — Ходи, свояче, та веди нас до тої темниції, яку для нас приготовив.

— Як хочеш — відповів він; — ходіть за мною. — І він перейшов через вартівню і мале місце поза нею, що служило за спальню для ереїв, аж до якоїсь стїни, що була вкрита якоюсь занавісою.

Коли він відслонив занавісу, показали ся малі дверці, котрі Маттаі отворив ключем, що висїв у него при поясї. Ми пішли один за другим через ті двері, а відтак сходами в гору, аж дійшли до якихсь дверий з мідяної ре-

хотских коло Самбора згоріло господарство Костя Попеля, недалеко парохіяльних будинків. Енерґічному ратункови треба завдячити, що огонь не переніс ся на церкву і приходство.

— **Супружа траґедия.** Перед трибуналом судиів присяжних у Львові ставав оногди муляр Іван Яремко, котрий дня 31 грудня м. р. замордував свою жінку Ольгу при ул. Сикстускій у Львові. Пізнав еї перед вісьмома роками заняту в одній молочарни. Була гарна дівчина і хоч не мала найменшого приданого, стала жінкою Яремка. Кілька літ провели обоє в згоді, відтак непорозуміня стали гостями в їх подружім житю. Причину до сего давала Ольга, котра понад чоловіка переносила инших, богатших мужчин і кілька разів его покидала, принимаючи навіть раз посаду касиєрки в одній каварни в Перемишли. І хотяй на якийсь час повертала назад до чоловіка, котрий їй всьо ради любови прощав, то небавом знов утікала до тих, що давали їй розкішне удержанє. Під конець м. р. замешкала при ул. Сикстускій у якоїсь вдови і тут принимала візити своїх знакомих. Довідав ся про те Іван Яремко, що тимчасом бував на роботі то в Перемишли, то в Бориславі, і критичного дня прибув до своєї жінки, щоби еї ублагати до повороту у власну хату. Однако стріча подругів перемінила ся в сварку, серед котрої обиджений Яремко вхопив зі стола кухонний ніж і пробив ним жінку. Ольга померла вскорі в шпитали, а нещасливий чоловік відповідав за свій вчинок перед судом. По переведеній розправі заперечили судиї присяжні 11 голосами вину Яремка, внаслідок чого трибунал увільнив его.

— **Лютий злодій.** До помешканя Юлії Стебеляк, сторожихи при ул. Бляхарскій, закрав ся вчера по полудни по вирваню скобля якийсь злодій. На постели лежала спляча дитина. Злодій бояв ся, щоби дитина не збудила ся і не наробила крику та заткав їй шматою рот, а сам забрав подушку і ковдру та втік. На щастє матір з'явила ся борзо в хаті і уратувала дитину.

— **Забавка рушницею.** В Петранці калуского пов. малолітні діти Дмитра Пуляка, лишені без дозору, здоймили повішену в коморі рушницю і взяли бавити ся нею. Рушниця в руках 10-літного Василя Пуляка вистрілила і забила на місци 8-літну дівчинку сусіда Анну Пуляк.

— **Померли:** Михайло Гробельский, міщанин в Порохнику, отець крилошанина станиславівскої капітули, о. Івана Гробельского, дня 3 с. м., в 67-ім році житя; — Осип Кіцила, ученик VII-ої кляси ґімназияльної в Тернополи, дня 2 с. м.; — о. Іларий Лукашевич, парох в Скоморохах, бучацкого повіта, дня 21. лютого, в 70-ім році житя, а 46-ім сьвященьства; — Мария з Радевичів Стеткевичева, жена о. Ярослава Стеткевича, пароха в Станиславчику, дня 27 лютого; — Іван Ткач, тапіцер і декоратор у Львові, дня 3 с. м., в 72-ім році житя.

Телеґрами.

Будапешт 5 марта. Є. В. Цісар велів вислати з нагоди смерти Ріґера кондоленцийну телеґраму родині покійного.

Прага 5 марта. Похорон Ріґера має відбути ся в суботу, о годині 2-ій з полудня. Улиці, котрими буде переходити похорон, будуть осьвітлені. В похороні возьмуть участь численні депутациї парляментарних клюбів.

Прага 5 марта. Бурмістром Праги вибраний знов старочех Серб 77 голосами на 86 голосуючих.

Софія 5 марта. Урядова часопись „Болгария“ висказує своє вдоволенє з предложеного проєкту реформ, бо він не займає ся розвязкою великого всхідного питаня, лише стремить до поправи положеня Македонців. Болгарске правительство сконфіскувало у Македонців 200 карабінів.

Каракас 5 марта. Анґлійске правительство віддало Венецуели кораблї забрані Анґлією в часі бльокади.

Курс львівский.

Дня 4-ого марта 1902.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540·—	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	280·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	587·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·50	98 20
Банку гіпот 5% преміов.	111·—	— —
Банку гіпот. 4½%	101·—	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102·25	102 95
4% листи застав. Банку краєв. .	99·—	99 70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98·40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	97·50	98·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·40	100·10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	103·50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102·—	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	55·25	56·25
Угорск. черв. хреста	28·—	29.50
Іт. черв. хрес. 25 фр	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	74·—	76.—
Базиліка 10 К	—·—	—.—
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·—	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

шітки. Поза тими дверми розходили ся сходи у всіх напрямах в глубину піраміди. Коли ми злїзли кілька сходів в долину, переходили ми через ще більші і ще штучнїйше зроблені двері. Они замкнули ся за нами і ми опинили ся в якімсь просторім місци в самій середині піраміди. Здавало ся, як би тота сьвітлиця була вже для нас приготовлена, бо в ній сьвітило ся богато срібних лямп а на однім боці були розложені коври і уставлені столи і стільці. Стеля сеї сьвітлиці була склеплена, стіни і поміст були зроблені з мармора і она, як то ми пізнїйше довідали ся, служила в давних часах за місце збору для єреїв. Тепер, коли було лиш кілька єреїв, уживано еї инколи на вязницю для знатних вязнїв. Богато дверий виходило звідси до побічних комнат, а Маттаі сказав нам, що то наші спальні. Коли нам опісля ще сказали, що зараз принесуть нам вечерю, вийшов Тікаль зі своїми товаришами, а відгомін его кроків пролунав на безконечних сходах.

Якийсь час споглядали ми мовчки одні на других. Відтак відозвав ся Цібальбай а его голос звучав якось дивно в сім склепленім місци.

— Тепер пора на него — сказав він, вимахуючи кулаками за Тікалем, — але нехай просить богів, щоби моя не прийшла нїколи не мене — і нараз кинув ся на ослін та закрив собі лице руками.

— То якесь прескорбне місце — шепнув сеньор, бо задля відгомону не важив ся нїхто голосно говорити — але мимо темноти здаєсь менї тут безпечнїйше, як там на плятформі піраміди, де тілько мечів наставилось було на нас. — Притім показав він на рану своїм горлї.

— Ну, що безпечне, то правда — відозвала ся на то Мая з гірким усьміхом — і тут будуть наші кости безпечно спочивати аж до судного дня, бо через ті двері та попри сторожу не можна нїяк втечи, а смерть, яка гровила нам при сьвітлї сонця, заскочить нас напотемки. Чи я вас не остерігала перед тим шаленим підприємством? Але ви оба не хотїли мене слухати, а тепер наложимо головами за вашу шаленість і за шаленість мого тата.

— Що буде, то буде — сказав на то сеньор вітхнувши — але я сподіваю ся, що найгірше вже проминуло і що они нас не убють. Ревність вашого батька завела нас в так прикре положенє а може нещастє научить его розуму.

— Нїколи — відповіла она киваючи головою — они правду кажуть; на сій точці він зійшов з розуму, зовсім так само, як і ви, Іґнаціо. Ходіть, підемо оглянути нашу вязницю, бо аж до сеї хвилї я еї ще нїколи не видїла— і взявши лямпу, пустилась она аж на другий конець комнати, де були також решітчасті двері, крізь котрі завівало вітром.

— Кудиж іде ся ними? — спитав я.

— Не знаю — відповіла она — може до найсьвятїйшого місця.

Коли ми вертали назад, прийшли до якихсь дверий з боку, що були отворені. Перед нами показала ся якась мала комнатка, котрої стіни були заставлені поличками, на них були поскладані сотки якихсь звитків, котрі порох грубо присів. Мая витягнула один звиток і розвинула перґамін, якусь пречудну рукопись, записану образовим письмом Індиян.

— Судячи по письмі, мусить єму бути вже яких тисяч лїт. Ну, будемо мали що читати — сказала она, а відтак поклала той цїнний звиток знов на своє місце.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).